

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie M. J.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 listopada 2025 r.
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
w Krakowie
z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt II AKa 51/24,
o odmowie przyjęcia skargi od wyroku sądu odwoławczego
na podstawie art. 539f w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił
zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt II AKa 51/24, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie odmówił przyjęcia skargi od wyroku sądu odwoławczego z uwagi na fakt wniesienia jej przez osobę nieuprawnioną. Jak wynika z treści zarządzenia przedmiotowa skarga wniesiona została przez obrońcę skazanego M. J. na korzyść współoskarżonych P. K. i M. S. , co do których Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 28 kwietnia

2025 r., sygn. akt II AKa 51/24 uchylił orzeczenie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 listopada 2023 r., sygn. akt III K 204/22 w zakresie w jakim ich uniewinniono i przekazał w tej części sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca skazanego M. J. wskazując na:

„1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia tj. art. 429 par. 1 KPK w zw. z art. 530 par. 2 KPK w zw. z art. 539f KPK poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, poprzedzone dokonaniem błędnej (zbyt wąskiej) wykładni art. 425 par. 3 KPK w odniesieniu do występowania gravamen po stronie skazanego M. J. , z pominięciem szeregu okoliczności (odnoszących się do negatywnych konsekwencji wydania skarżonego wyroku z perspektywy aspektów sytuacji życiowej i społecznej skazanego M. J.), wskazujących na „pokrzywdzenie” skazanego M. J. w rozumieniu art. 425 par. 3 KPK, co doprowadziło do błędnego uznania, iż uchylenie wyroku uniewinniającego oskarżonego M. S. i oskarżonego P. K. nie naruszało praw skazanego M. J. , ani nie szkodziło jego interesom, a co za tym idzie, iż skazany M. J. nie jest osobą nieuprawnioną do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego, podczas gdy pod pojęciem gravamen należy rozumieć naruszenie jakiegokolwiek prawnie chronionego dobra uczestnika procesu na skutek wydania przez organ procesowy decyzji o określonej treści, a ocena istnienia gravamen, na etapie kontroli warunków skutecznego wniesienia skargi, powinna być dokonywana w aspekcie obiektywnym, ale z uwzględnieniem subiektywnego przeświadczenia skarżącego co do uciążliwości dla niego danego rozstrzygnięcia.

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia tj. art. 424 par. 1 pkt 1 i 2 KPK w zw. z art. 93 par. 2 KPK w zw. z art. 94 par. 1 pkt 5 KPK w zw. z art. 94 par. 2 KPK w zw. z art. 99 par. 2 KPK poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i sporządzenie wadliwego uzasadnienia zarządzenia, w sposób który powoduje wątpliwości co do treści zapadłego rozstrzygnięcia i nie pozwala na ustalenie motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji „oceniając przedstawioną przez skarżącego wykładnię pojęcia szkodenia interesom skazanego jako nazbyt abstrakcyjnej skoro na przestrzeni całego uzasadnienia skarżonego zarządzenia nie da się odczytać w jaki sposób i jakie argumenty

przemawiają przeciwko wykładni zaprezentowanej przez obrońcę skarżącego w skardze od wyroku sądu odwoławczego, podczas gdy uzasadnienie zarządzenia powinno spełniać choćby minimalnie funkcję perswazyjną i wskazywać powody podjęcia decyzji, aby strony mogły przekonać się o jej słuszności, i funkcję kontrolną, to jest przedstawić instancji odwoławczej podstawy do sprawdzenia tej słuszności.”

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w Krakowie celem prawidłowego wykonania czynności okołoprocesowych, o których mowa w art. 539c par. 2 KPK.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem oba zarzuty są chybione. W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia trafnie wskazano, że wykazywanie przez obrońcę prawomocnie skazanego M. J. , iż uchylenie wyroku uniewinniającego wobec oskarżonych P. K. i M. S. (których tenże obrońca nie broni) narusza także prawa skazanego M. J. lub szkodzi jego interesom, jest nie do zaakceptowania na gruncie art. 425 § 3 k.p.k. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że przedmiotem skargi na wyrok kasatoryjny jest treść samego rozstrzygnięcia (sama decyzja o uchyleniu wyroku sądu pierwszej instancji) w kontekście podstaw takiego orzeczenia (art. 539a § 3 k.p.k.), a więc uchylenie wyroku uniewinniającego wydanego wobec oskarżonych P. K. i M. S. . W trybie skargi nie można skarżyć uzasadnienia wyroku i zawartych tam ustaleń (brak odesłania do art. 425 § 2 k.p.k. w art. 539f k.p.k.). W tym aspekcie ocena istnienia gravamen musi uwzględniać charakter skargi na wyrok kasatoryjny. Oznacza to, że wykazanie gravamen musi opierać się na ustaleniach odnoszonych do samej procesowej konsekwencji wydanego wyroku kasatoryjnego, a nie zawartych w uzasadnieniu sformułowań i zwrotów (art. 425 § 3 k.p.k.). Tak postrzegając ten obszar możliwego zaskarżenia wyroku kasatoryjnego przez obrońcę skazanego M. J. , trzeba wskazać po pierwsze, że od strony prawnej (prawa materialnego i procesowego) sytuacja skazanego nie ulegnie zmianie na skutek uchylenia wyroku uniewinniającego oskarżonych P. K. i M. S. , a zatem nie będzie możliwe – na skutek ponownego procesu – przypisanie mu innego typu przestępstwa niż to, za które skazano go

wyroku (art. 43 ustawy prawo prasowe). Zatem, dla interesów procesowych skazanego jako strony postępowania, ponownie toczące się postępowanie karne (na skutek uchylecia wyroku co do innych oskarżonych, którzy nie mają i nie mogli mieć zarzutu działania w porozumieniu z M. J.) nie ma żadnego znaczenia. Po drugie, dla wykazania gravamen w ujęciu wskazanym w art. 425 § 3 k.p.k. w zw. z art. 539a § 1 k.p.k. w odniesieniu do wyroku kasatoryjnego wydanego wobec innej osoby (innej strony), której autor skargi nie reprezentuje, konieczne byłoby ustalenie, że sam wyrok kasatoryjny w takim układzie szkodzi interesom strony, którą autor skargi reprezentuje. Skoro więc w postępowaniu skargowym nie można zaskarżyć ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku, to i nie jest możliwe wykazywanie w oparciu o poczynione ustalenia w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, iż inna strona (nie objęta treścią wyroku kasatoryjnego) ma gravamen w zaskarżeniu takiego wyroku. Skoro zatem zażalenie jest chybione, to zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

[J.J.]

[a.ł.]